

Haftalık siyasi magazin

BASŞAN

Bu tepe nasıl satıldı ?

Cevdet Kerim'in numaraları

Kartalda Cevzlide bir (Orhantepe) vardır. Bu tepenin eski ismi (Dragos) tepesidir. Son günlerde bu tepenin başında bazı ko-

damanların yeni fırıldakları dönmemektedir. Şöyle ki: Şu meşhur (!) incedayı, aslında pek kabadayı olan Cevdet Kerim'in başkan-

lığında bir kooperatif kuruluyor. Bu kooperatifin vazifesi imardır. Yani vatandaşlara mesken, bina temin edecek. Memleketimizdeki bu bina ve mesken buhranında, imar kooperatifi mesken yapacak derken Türk vatandaşının başını şoklamak için muhtaç olduğu iki üç odalı evler aklınıza gelmesin. Esasen bu kooperatife aza olan vatandaşlar da sizin bizim gibi vatandaşlar olmayıp, her birisinin bir kaç hanı hamamı, apartmanı, dükkânı olan cinsten halisüddem (!) vatandaşlardır.

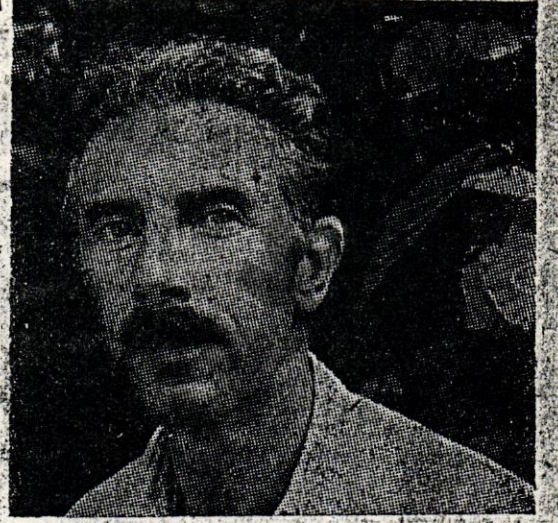
Hikâyemizin burasına bir mim koyalım. Ve gelim Cevzlideki Orhantepeye. Bu tepe Milli emläke aittir. Ve senelerdenberi satılığa çıkarılmadığı halde nedense, Cevdet Kerim'in başkanlığındaki kooperatifin kurulmasından bir müddet sonra, Milli Em-lâk müdürlüğü tarafından Orhantepe satışa çıkarılıyor. kanunen, satışı gazetede ilân etmek mecburiyeti olduğundan, bu tepenin satılacağı gazetede ilân ediliyor. Memleketin bir çok yerlerindeki zenginleri bilhassa İstanbuldakiler, Orhan tepenin satışında arttırmaya iştirâk için Ankaraya gidiyorlar. Satış günü ve saatinde ihâle yerinde bulunuyorlar. kendilerine

— Her ne kadar öğleden evvel arttırmamanın yapılacağı ilân edildi ise de, öğleden sonra ihale yapılacak, deniliyor. Öğleden sonra gidince de.

— A... siz geç kaldınız, öğleden evvel satış yapıldı, cevabını alıyorlar. Ve böylece, evet böylece (gözlerinizi açın) iki bin iki yüz liraya Orhan tepesi Cevdet Kerim'in başkanlığındaki İmar kooperatifine satılıyor. (Orhantepe'nin satış hikâyesi ve Cevdet Kerim'in mahareti burada bitmiyor. Daha enteresan olan son kısmını gelecek sayımızda bulacaksınız.)

Sıkı Yönetim komutanlığı tarafından, beş sene muhtelif yerlerde sürgünde tutulan Kerim Sadi, Sıkı yönetimin kalkmasından sonra, İstanbul'a evine dönebildi.

Sürgünde tutulduğu bu uzun müddet esnasında, Kerim Sadi'yi en fazla üzen kütüphanesinden ve kitaplarından uzak kalıştı. "Üç aydır kitaplarla, dosyalarla baş başa kalan Sadi, hümmalı bir çalışma ile yeni eserlerini hazırlamaktadır."

Padîşahım çok yaşa..!

Abdülhamid-i sâni'nin devri-i saltanatında yaşamış olsaydım, yahut bu devirde - Allah göstermesin - bir Abdülhamid-i sâlis bulunsaydı, işte böyle bir methiye yazardım.

Örnek gördük Freng'e, hem İrana Turana
Atlan gittik seyrana, muhtaç iken ayrına
Koltuklar pahalıdır aşkolsun doldurana
Doğrudur şimşir tarak lâzım gelir kel başa
Kel olsan, kör olsan da padîşahım çok yaşa.
Bütün rütbe şan senin beyliğün baylığın var
Babadan miras kalmış, millet halayığın var
Yolluğun yıllığın var üstelik aylığın var
Memur kulun kalmıştır bir, kaç kuruş maaşa
Bereket rüşvetin var padîşahım çok yaşa.
Dalkavukluk isteyen bir derde müptelâsın
Münasıptir efendim, bugün dünden alâsın
Hülâsa başımızda bir püsküllü belâsın
Kimseler var diyemez gözün üstünde kaşa
Biz de sağır kör olduk padîşahım çok yaşa!
Devirip te küfeyi her gün yatmak var imiş
Boynuz takıp sarayda göze batmak var imiş
Huzurunda sultanım göbek atmak var imiş
Dik başımızı vurduk çoktandır taşdan taş
Anladık amma pek geç, padîşahım çok yaşa!
Düzen geldi efendim kanun ile ut ile
Yuttun Koç yumurtası beslendin kuş sütüyle
Geçinir gider millet şahâne zart zurt ile
Karakuş hükmü ile böyle keyfe mâyeşâ
Mahvolur millet bir gün padîşahım çok yaşaa!
El etek öpmek için kullar gelmiş saraya
Hepsinin paçasından sızıyor civik riyâ
İshal olmuş kulların nutuk verdin öyle ya...
Çık saray bolkonundan et bendeler temaşâ
Yığılmış anırmaktan padîşahım çok yaşaa!
Kadehleri kaldırın bakınız keyfinize
Bizim çanağımız boş doldurun kendinize
Kalkacak yumruklar var sizin şerefimize
Yaşanmaz ömrü billâh sâde suya bir aşâ
Nasıl olsa biz öldük bâri şahım sen yaşa!

— İnşaata Devaaam! —

İnşaat vesilesile bir takım insanlar (Beylik malı denizdir, yemeyen domuzdur) diyerek enselerini ve göbeklerini şişirmekteler.

Meselâ yüzbin liraya çıkacağı söylenen bir İnşaat bakarsınız, Ek tahsisat, münzam masraf vesale ile milyonlara bile çıkarılmıyor. Bu rezalelerin en sonucusunu, halkın ağızında (Kazık palas) olan Adanada görüyoruz. Eskiden namuslu bir vali varmış. Çok çalışkan olan bu adam, merkeze (maaşım yetiştiriyor) diye yazdı, — İnşaata devam!

— İnşaata devam! diye cevap almış. Namuslu ve çalışkan vali vollar, köprüler, meydanlar yapar gece gündüz çalışmış. Yine merkeze (Kesirülallem! maaşım xâfi gelmiyor) diye yazar, her sefer yine aynı cevabı almıştı: — İnşaata devam!

Bir türlü bu «İnşaata devam» dan kastedilen hakiki manayı yani «İnşaat anafora en müsait bir iştir. Maaşını arttırmıyorsak ta, İnşaat faslından boğulana kadar ziftlenebilirsin.» demek istediğini anlayamazmış.

Bereket versin bugün lep demeden leblebiyi alıyorlar. İnşaat değil, daha İnş... der demez, demokrasi namına, milyonluk kazıklar atılmağa başlanıyor.

Acaba Adanada milyonları kazık haline getirenler de, kesirülallem! idi, maaşları mı yetmiyordu? acaba onlara da mı,

— İnşaata devam! diye cevap verilmişti?

— Hürriyete dair —

Hürriyet, hiç bir vakit hapsedilmez, hatta o taz-yika uğradığı nispette genişler. Lakordaire

Hürriyetin ruhu, kanunlara karşı göst rilen muhabetle değerlendirilir. Klopstock

Kanun ile anelerin ve müstebitler ile cellâtların kudretleri, insanlığımızı teşkil eden iç hürriyetlerimize karşı hiç bir tesirde bulunamaz. J. Simon

Hürriyetsiz ahlâk mevcut olmayacağından, onsuuz vazife ve mesuliyet de olamaz. J. Simon

Hürriyete karşı güveni kalmayan bir cemiyet derhal yıkılır. J. Simon

Hürriyetten vazgeçmek bir cürümdür. V. Cousin

Biz yalnız hürriyet için değil, aynı zamanda onu şevkle müdafaa etmek için doğmuşuz. La Boetie

Kendisi için olduğu kadar, hasımları için de hürriyet hakkını istemeyen ve kabul etmeyen bir kimse hür olmağa lâyık değildir. A. Grun

Hür insan mahpus olabilir, fakat asla esir olamaz. Aniyot

Senede veremden kırk bin kişi ölen memleketimizde:

HAZAN YAPRAKLARI

Sizinle kültüre karşı yöneltilen hücum hakkında konuşmak istiyorum. Sizinle bir kültür mensubu sıfatıyla değil, bir Amerikan vatandaşlığı sıfatıyla, hürriyeti tahdit teşebbüslerine daima karşı koymasına icabeden Amerikan vatandaşlığı sıfatıyla konuşuyorum.

Bilgine, azınlık temsilcisi-ne, sanatkâra yöneltilen hücum, bu defa karışıklık çıkarmak, bozgun ve ayrılık yaratmak iftiralariyle maskelenen her zamanki hücumdur.

Tarihin ilk çağlarındanberi sanatkârlar daima halkın ümit ve arzularını ifade edegelmişlerdir. Sanatkâri susturunuz, halkı en iyi sözcüsünden mahrum etmiş olursunuz. Kültürü yok ediniz, halkın, daha iyi bir hayat için mücadele kuvvetini aldığı en büyük ilham kaynağını yoketmiş olursunuz.

Katharine Hepburn Diyorki:

(Aşağıdaki nutuk, 19 Mayıs 1947 de Los Angeles'te büyük artist Katharine Hepburn tarafından söylenmiştir. Katharine Hepburn bu nutkunu, Birleşik Amerikanın bugünkü politikasına karşı protestoda bulunmak ve Birleşik Amerika ile Avrupa arasında bir yakınlaşma için konuşan Henry Wallace'i dinlemek üzere toplanan 29000 kişilik bir kütleye önünde vermiştir.

nirseniz takibata maruz kalmakla mükâfatlandırılacakınız.

İki Amerikan şehrinde: Illinois'daki Peoria ile Newyork devleti'ndeki Albany'de, Amerikan vatandaşları Paul Robeson (4) halk toplantılarında konuşmaktan menedildi. Büyük sanatkâr, zencilerin değerli sözcüsü B. Robeson, İnsan Hakları Beyannamesinin mânasını unutmış görünenlerin hüsnuna uğramıştır. O barıştan bahsediyordu ve sanatını halkın hizmetine vermişti; onun da söz hürriyetini gaspettiler. Edebiyata gelince; o da unutulmadı. Aranızdan bir çoğu Howard Fast'ın (5) «Vatandaş Tom Paine» adlı kitabını okumuşsunuzdur. Bu kitabın okunması, New-York ve Detroit liseslerinde yasak edildi. Çünkü bu kitap demokrasinin, bazı kimselerin hiç de arzu eder görünmedikleri demokrasinin canlı bir tarifini veriyordu.

Bu romanın yasak edilişi keyfiyeti, eğitim alanını yakından ilgilendirir. O eğitim alanı ki, aynı insanlar orada da ellerinden gelen yıkıcı gayreti esirgemiyorlar. Burada, Los Angeles'teki Kaliforniya Üniversitesi'nin düzünelerce profesörüne, Rektör Dykstra'dan, grev yapan sinema endüstrisi işçilerine sempati gösteren üniversite öğrencilerine kadar bütün eğitim mensuplarına hücum kalkışan senatör Tenny'yi zikredeceğim. B. Tenny, Kaliforniya senatosuna on bir kanun tasarısı teklif etti ki, eğer bunlar kabul edilirse eğitim sahamız yarım asırlık bir gerilemeye maruz bırakılacaktır. Bu adamlar, beşiği sallayan elin dünyayı mahve sürükleyeceğini biliyorlar. Onlar, herkesin düşüncesini besikten mezara kadar kontrol etmeye karar vermişlerdir. Ve düşüncenin kontrolünün diğer bir mânası daha vardır: Kütüphanelerin cahilliği,

Maalesef misaller o kadar bol ki, bir tane daha zikredeceğim: İki yıl oluyor, Dışişleri Bakanlığı, Amerikan ressamlarının yetmiş dokuz tablosunu satın aldı. Bu tablolar, dünyanın her tarafına memleketimizin kültür ve sanatını tanıtmak maksadıyla yola çıkarıldı; sonra ansızın satışa çıkarılmak üzere geri gönderildi. Dışişleri Bakanlığı şöyle bir açıklamada bulundu: «Bu tabloların doğurduğu tartışmalar sebebiyle ve Dışişleri Bakanlığının menfaati namına bu şekilde hareket edildi.» Ve Hearst basını «solcu ressamlar tarafından çizilmiş [dejenere] portreler» den bahsetti. Şüphesiz hatırlarsınız, Hitler Almanyasında, iktidarın hoşuna gitmeyen bütün sanat eserleri, mütefessih ve bolşevist temayüllü diye anırdı.

Bir kere daha Amerikan Aleyhtarı Faaliyetler Komitesinden bahsedeceğim. Ashında, bu komite, eğer gerçekten Amerikan aleyhtarı tezviratla meşgul oluyorsa, oturup kendi kirli çamaşırlarını yıkasın. Amerikalılığa aykırı hareketlere bir misal aranıyorsa, bu komite başkanının, tek suç hararetli bir surette barıştan bahsetmek olan adama, Henry Wallace'a karşı yönelttiği hücumlardan daha parlak bir misal bulunamaz.

Vaziyetin tam bir tablosunu çizmiş olmaktan uzayım. Bu Demokrat Birleşik Amerikada, 1947 yılında azınlık siyasî partilerini yasak etmeği ileri süren sözde mesul devlet memurları bulunuyor.

Amerikan Aleyhtarı Faaliyetler Komitesinde J. Parnel Thomas sinema endüstrisine karşı şahsî bir iftira kampanyası yürütüyor. O bu faaliyetlerinde, kendisine Amerikan İdeallerini Koruma Sinema Birliği adını veren Hollywood'un bir grup «üstün-vatanperverler» i tarafından desteklenmektedir.

Bu birliğin faaliyetlerine bir göz atalım. Birlik, Thomas-Rankin Komitesini hararetle destekliyor; Birliğin genel sekreteri B. John Lechner, umumî efkârı yıkıcı diye vasıflandırdığı bir filimler listesi sundu. Yıkıcı diye adlandırılan bu filimler arasında «Hayatımızın En Güzel Yılları», «Marta Ivers'in Garip Aşkı», «Boomerang» ve «Murgie» bulunmaktadır.

İş Bankasının Cemaziyülevveli

Bir haftalık siyasî gazetenin verdiği habere göre, iş bankasının Cemaziyülevveli meğer ne kadar bozukmuş. Bu gazetenin anjantına göre İş Bankası şöyle kurulmuş:

Evvelce bir «İtbarı millî» bankası varmış. Bu bankanın hissedarlarına sorulmadan, bütün sermayesi yeni kurulan İş bankasına devredilmiş, fakat bu yetişmemiş, millî mücadeleden başarılı için Hind müslümanlarının verdiği yardım parası da, İş bankasının sermayesine katılmış. Milletlerarası ticaret kanunlarına göre, ticaret evrakına, devlet reislerinin adı ve resimleri konamazmış. Halbuki İş bankasının evrakı üzerinde devlet reislerinin resmi de varmış.

Evet Birlik üyeleri, «Hayatımızın En Güzel Yılları» filmile meşgul oluyorlar.

Hakikatte bu çok acıklı bir haldir. Fakat nasıl oluyor da bu aynı baylar ve yarıdakıları, gittikçe büyüyen işsizliğin ve müthiş bir buhranın tehdit ettiği Amerikan halkının geleceğine hiç ilgilenmiyorlar? Demokrasiden bahseden bir kitap veya siyahlara dair bir piyes yayınlandığı vakit, bütün memlekette bunların çılgınlıkları işittir; fakat acaba neden bu baylar mesken buhranı üzerinde bu kadar şaşılacak bir sükût ihtiyar ediyorlar? Acaba bunlardan hiç biri, bir kere olsun herkesin bir iş sahibi olması, herkesin sağlığı, herkesin emniyeti yolunda sesini yükseltmiş midir? Acaba bunlardan hiç biri, bir kere olsun, kongreye gelen işçi aleyhtarı feodal kanunları protesto için konuşmuş mudur? Ve nihayet bu baylar, barış için mücadele yolunda ne yapmışlardır?

Eğer barış ve devamlı bir refah isteniyorsa, kendi aramızda ve bütün dünya halkları arasında birliğin, bize harbi kazandırmış olan birliğin hüküm sürmesi lâzımdır.

Eğer biz büyük bir millet olarak kalmışsak, bu, hürriyete kavuştuğumuz 1776 yılından bu güne kadar, Amerikan halkının yeni fikirlere de ima hüsnü kabul göstermesiyle olmuştur.

Amerikan halkı milletimizi yaratırken, yeni kavramları ihtiraslı bir şekilde benimsemişti. Arabalarla kıtayı baştan başa kateden kadın ve erkekler yeni bir hürriyete ve yeni bir hayata doğru gençliğin sağlam yolundan geçtiler. Ortaçağ düşüncesi onlar için yalnız geriye dönüş değil, aynı zamanda doğruca mezara giden yolu işaret ediyordu.

Biz geriye dönmeyi kabul etmiyoruz. Biz yerimizde saymayı kabul etmiyoruz. Biz, Amerikan halkının daima yapmış olduğu gibi, müterakki bir şekilde ileriye gideceğiz. Biz yalnız hürriyete indirilen bütün darbelerle mani olmak için değil, fakat aynı zamanda kazanmış olduğumuz bütün hürriyetleri genişletmek için de mücadele edeceğiz. Biz yalnız malik olduğumuz ve sevdiğimiz şeyler için değil, fakat bütün ümit ettiğimiz, bütün malik olabileceğimiz ve hakkımız olan herşey için mücadele edeceğiz.

(1) Amerikan radyosunun en meşhur yazarlarından.

(2) «Tek bir dünya» adlı kitabın yazarı tanınmış siyaset adamı Wendell Wilkie'nin hatırasını yaşatmak maksadıyla kurulan bir teşekkül.

(3) Radyoda siyasete dair yaptıkları yorumları milyonlarca dinleyici tarafından takibedilen iki liberal gazeteci.

(4) Amerikanın en tanınmış zenci opera sanatkâri

(5) Howard Fast, son zamanlarda, Anti-faşist Mütecilere Yardım Komitesi idaresine iştiraktan dolayı üç aya mahkûm olmuştur.

Entellektüeller kongresi

Ağustos sonunda Polonyada «Milletlerarası Entellektüeller kongresi» toplanacak. Bu kongrenin başlıca konusu, dünyaya sulh ve adalet getirmenin çarelerini aramaktır. Bu kongreye Amerika namına meşhur sinema artisti Şarlo ile, Amerikan edibi Calduvel katılacaktır. Fransa ve diğer memleketlerden de barış ve içtimalî adalet uğrunda mücadelelerle tanınmış birçok entellektüeller katılacaktır.

Bu kongreye Türkiye namına hiç kimse davet edilmemiştir. Bizim aklımıza bazıları geliyor. Meselâ «İnsan haklarını korumak» veya «fikir hürriyeti namına ortaya çıkıp ta, hak ve hürriyetin boğazlanmasını alkışlayan» barış ve içtimalî adalet isteyenlerin zincire vurulmasını teşvik ve tahrik eden entellektüellerimiz herhalde, bu kongreye merasimle kabul olunur. Fahri Kurtuluş ve Hüseyin Cahit gibiler ne güne duruyorlar!

29000 Amerikalı önünde mühim bir nutuk veren yaz perdenin en kuvvetli kadın karakter artistinin Hepburn

Her cephede hücumla geçilmiştir. Bir taraftan yazarlara ve eğitim mensuplarına iftiralara yağıdırılırken, bir taraftan da işçiler, o kadar mücadeleler pahasına elde ettikleri teşkilatlanma haklarından mahrum ediliyor; memurlar, gittikçe büyüyen enflasyon dalgaları ve işsizliğin doğurduğu gayet düşük bir hayat seviyesine zorla sürükleniyor.

İşte bizi parçalamak ve harbe sürüklemek isteyenlerin plânı budur. Şimdi bu plânı kültür sahasına nasıl tatbik ettiklerini görelim. Size, fikrimce bir iktisadname teşkil edecek bazı misaller zikredeceğim: siz hepimiz bunlardan kendi neticelerini çıkarabilirsiniz.

Evvelâ radyodan bahsedeceğim. Hepiniz Norman Corwin'ı (1) tanırınız. Geçen yıl Wendell Wilkie vakfının (2) mükâfatını kazanmıştı. Fakat bu memlekette, tek bir dünya görüşünün yıkıcı bir görüş olduğuna inanan kimseler var. Amerikan Aleyhtarı Faaliyetler Komitesi, kuvvetli bir liberal sesi korkutarak susturmak gibi apaçık bir gaye ile Corwin'ın yayımlarının metnini neşretti.

Gene radyodan bahsedeceğim. William L. Shirer ve Frank Kingdon (3) aynı komitenin hücumuna uğradı ve - işin mühim olan tarafı da budur - kontratları bir daha yenilenmedi. Bakalım, düşünceleri kontrol altına almak isteyenlerin hoşlanmadığı bir dille konuşmak günahını bir daha işleyecekler midir? Tiyatroya geçiyoruz. Tanınmış bir piyesin metni, Thomas-Rankin Komitesi'nin araştırmasına mevzu olmuştur. Niçin? Çünkü bu piyes Güney Devletlerindeki zenciler meselesini ele almıştı. Demek ki, gerçek problemlerle meşgul olursanız, halkla ilgili-

Ansiklopedik bilgiler :

Grev

Çalışan kütüphanelerin imtiyazlı sınıflar tarafından istismarı yazılı tarihten çok daha eskidir. Daha o zamanlar, azlık sınıfı toplu bir halde, hakim sınıfa karşı mukavemette bulunuyordu. Bize bu kanaati verecek bir çok tarihi sebepler mevcuttur. Fakat bunlar zayıf ve gelişmiş hareketler olduğundan bu günkü manasile grev sayılmaz. Çünkü bunlar ümitsizce ayaklanmalar halinde idi. Ve iktidarda bulunanların silahlı kuvvetleri tarafından derhal amansızca ve şiddetle bastırılırdı. Mısırda Fravunların ehlam ve ağır inşaat işlerinde kullandıkları Yahudi tebasının, efendilerine karşı bir çok defalar grev şeklinde isyan ettiklerini Tivratta okuyoruz. Eski Romada kölelerin isyanlarını ve orta çağdaki köylü isyanlarını ilk grevler olarak kabul edebiliriz.

Kapitalizmin inkişafından önce, iktisadi şartların bir sınıf lehinde, gelişmesiyle askerlerle endüstri kütüleri, idare edenle edilen ve efendi ile köle arasında sınıf mücadelesi şiddetlenmiş bulunuyordu. Fakat kölelerin ve istismar edilen işçilerin daha hür ve daha iyi bir hayat seviyesine ulaşmak için yaptığı bu mücadelelere grev denemez. Sınıf mücadelesi ilk önce, büyük arazi sahibi eşraf ile topraksız köylü arasında baş göstermişti. Modern endüstrinin tezahürüne kadar mücadele, ziraî mahiyetini muhafaza etti.

Grevi şöyle tarif edebiliriz: Bir veya bir çok müessesede işçileri veya bunlardan bir kısmının haklarını direnen patrona kabul ettirmek için, işi toplu olarak bırakmalarıdır. Yani grev işçilerin haklarını müdafaa edebilmek için malik oldukları tek çare, tek müeyyededir. Patronun buna karşı elindeki mukabül silâhı da lokavttir. Bunların her ikisi de iktisadî ve sınıfa huzursuzluk ve rahatsızlığı gösterir. Yani sınıflar arasındaki çatışmayı ifade eder.

Grevler ya müsbet, ya menfi olur. İşçiler, iş şartlarının ve yaşayış seviyelerinin iyileştirilip yükselmesini istiyor ve bunun için grev yapıyorlarsa, buna müsbet grev denmek-

(Devamı 4 üncü sayfada)

Kerim Sadi konuşuyor

«Nâzım Hikmet, taş ve betonla örülür millî hazine»

Kerim Sadiyi bulmak çok kolaydır. Ya kütüphanesinde, yahut evinin bahçesinde kitapları, yazıları ile meşguldür. Onun zamanını havadan sudan laflarla almağa, dedi kodu yapmağa imkân yoktur. Adeta şeh-

re kuskün gibi kütüphanesine kapanmış daima çalışan üstadı Bağlarbaşıdaki evinde ziyaret ettim. Ben yanına girerken, bir talebesi kütüphanesinden çıkmakta idi. Lafı fazla uzatmadan kısaca suallerimi ve verdiği cevapları yazıyorum.

— Hangi ekole mensupsunuz?

— Marksist olduğumu biliyorsunuz. Herkes de biliyor. Bu sual fazladır.

— Sosyalist misiniz?

Kerim Sadi, sorduğum bu suali kendisi için pek fazla buldu. Gülerken, şimdi herkes sosyalist olduğunu söylüyor dedi ve ilâve etti :

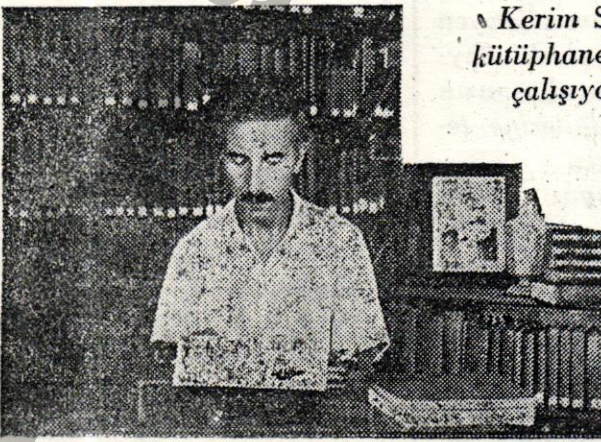
«Fransada, Blum gibi «kapitalizmin kâhyalığını» yapanlara sorarsanız size sosyalist olduklarını söylerler. Hitlerizmin yıkılışından sonra Almanyanın doğu kısmında Sosyal Demokrat partisi diğer parti ile birleşerek Birleşmiş Sosyalist partiyi meydana getirdiler ve Einheit dergisini çıkardılar. Bizde C. H. Partisinin bayraktarları arasında Marx'ı övenler ve devlet sosyalistiyim diye övünenler görülmedi mi? Demek ki soru böyle olmamalı; ve, sorulandan sosyalizmin gerçekleşmesine niçin taraftar bulunduğu sorulmalı; Türkiyenin sosyalizm yoluna girmesinin tarihî bir zaruret olarak, ilim çerçevesi içinde, izahı istenmelidir.

— Yeni hazırladığınız eserler nelerdir?

— Marx ve Engels'de Materyalist tarih görüşünün Formülleri, Şeyh bedreddin ve Osmanlı Müverrihleri, Mehmet Akif Siyah bir Bayrak, Vs. Tercüme olarak ta Kapital ve Antidüring.

— Toplanan kitaplarınız var mı? Hangi makamın kararı ile ve hangi sebeple toplandı?

— 1936 da bastığım Manifest, Şükrü Kaya Dahiliye Vekâletinde iken, on yedi gün vitrinlerde kaldıktan sonra, Heyeti Vekile kararla toplandı. Devlet Şurasına müracaat etmedim. Manifest XIX.yüz yılın ortasında yazılmış bir bilgi âbidesi ve bir tarih vesikasıdır. Yüz yıl içinde 71 dile çevrildi ve 750 muhtelif baskısı yapıldı. Hiç bir devlet adamı, hiç bir işçi, hiç bir Üniversite talebesi yoktur ki onu okumaktan müstağni kalabilsin. Netekim bizde de Üniversitede ve Yüksek mekteplerde okutulan ders kitaplarında, mehz gösterilmek suretile, bu eserden iktibaslar yapılmaktadır. Bir taraftan da iktidar partisine mensup bazı mebuslar, Meclis kürsüsünde: Karl Marx'ın bütün eserleri Türkçeye çevrilmelidir! diyorlar. Bu takdirde

Kerim Sadi kütüphanesinde çalışıyor

Kerim Sadi (İnsaniyet Kütüphanesi) adı altında neşrettiği kitaplarla bu memleketin kültür hayatına hizmet etmiş ve bir çok memleket evlâdının fikri inkişafına varlığını hasretmiş bir mütefekkidir. Maddî ihtiyaçlarını görülmemiş derecede asgari bir hadde indirerek, memleket hesabına feragatli bir çalışma içinde hayat geçiren değerli mütefekkin yazılarını bundan sonra gazetemizde okuyacaksınız. Kerim Sadi ile yaptığımız roportaj aşağıdadır.

«idareten» toplatma bariz bir mantıksızlık olmuyor mu? Bir memlekette gayri resmî sansür fikir hayatını çöle çevirmeğe kâfidir. Demokratik hak ve hürriyetlerin varlığı düşünce, söz ve yazı serbestisi ile baş-

lar. Hattâ, sadece söz ve yazı hürriyeti de, ne kadar sınırsız olursa olsun, bir şey ifade etmez. Vatandaşların iradesi, kanunun himayesi altında, sendika ve parti organizasyonları halinde, gözle görülür hale gelmeli; emekçi yığınları, demokrasiyi gerçekleştirecek aksiyon imkânına, mutlak surette, sahip olmalıdır.

Kerim Sadi, yeni hazırladığı «Türk Kleopatras» isimli eseri üzerinde izahat veriyor.

— Beynelmîel eser verilememesinin sizce sebepleri?
— Sınıflı sosyetelerde düşünücü veya yazarı gökten inme, mücerret birer mahluk değildir. Şu halde sual şöyle konmalı: Memleketimizde burjuvazi niçin büyük eser vermeden göçmeğe mahkûmdur? Büyük çapta eserleri çöküş halinde bulunan sınıfların değil, yükseliş halinde bulunan sınıfların fikir ve sanat alanındaki mümessilleri yaratır. Bizde burjuvazi tarih sahnesine çok geç çıktı. Batıda aynı sınıf dekadans halinde iken ve, diyalektik gelişme muktezası, karşısında antitezi olan inkılâpçı sınıfın fikir ve sanat üstünlüğü ile karşılaştı.

— Sizce edebiyatımızda beynelmîel kıymetler var mı?

— Şüphesiz var: Meşelâ Nâzım Hikmet. Nazım yaşadığımız devrin en büyük şairlerinden biridir. Fuzulînin, Nedim'in ve Şeyh-Galib'in önünde, Mevlâna, Şekspir ve Mayakofski ile yanyana yürüyecek muazzam çapta bir sanat dehası. Taş ve betonla örülür bir millî hazine!

Nâzım Hikmet, çelik memelerden içmiş bir dev yavrusudur. Namık Kemal, onun yanında, saçlı şakalli bir taş bebek; ve, «ilhamını Fransız romantik mektebinden alan,, Hâmid meyvaları kurumuş ihtiyar bir ağaç gibi kalır.

Onun Mikelancello gibi iztirap içinde yarattığı şaheserler, edebiyat dünyasında, yüzümüzü ağartacak; ve yarın bütün insanlık bu eşsiz sanat mahsulleriyle övünecektir.

Salı günleri çıkar Halk Gazetesi
Sahibi ve Neşriyat Müdürü
ve bu sayıda neşriyatı fiilen idare eden :
ORHAN MÜSTECAPLI
Adres: Kumkapı, Derinkuyu sokağı No. 4
İSTANBUL

ABONE : { Bir yıllık 500
Altı aylık 250

FİATI 10 Kr.

Yıl 1 — Sayı 3 24 Ağustos 1948 Salı
Dizgi: BERKSOY Basımevi BaskıReklamMatb.

Gelecek sayımızda: Demokrasi ve Adalet, Yazan : Esat Âdil — Sıkı Yönetim komutanlığı tarafından 5 sene sürgünde tutulan Abidin Nesimi ile mühim bir Röportaj — Kraveçenko kimdir? — Kodamanlar yeni bir çiftlik kuruyorlar — Köprülüler, Önerler ellerinin hamurule işçi davasına karışamazlar — Sağır Kemancı (Mizahî kikâye) — Yahya Kemale dair, Karikatür, şiir, fıkra, aktüalite, mizah ve saire.

Binlerce Sosyalist

Çar sarayı önünde nasıl kurşuna dizildi?

Yazan: Âbidin Nesimi

19 uncu asrın sonlarında ve 20 inci asrın başlarında sosyalistlik, çarlık Rusyasında son derecede inkişaf etmişti.

Çarlık, mevkiini sağlamlaştırmak için bütün mücadelesini sosyalistlere çevirmişti. Sosyalistlerin gizli teşkilâtı içine polisleri sokmak suretile, bunların gizli ve yer altı çalışmalarını öğreniyordu. Bunların içinde Azef adlı bir polisin çarlık hesabına başarıları pek çoktur.

Ukrayna gizli sosyalist partisi teşkilâtı içine giren Azef nihayet, bir seçim neticesinde partinin genel merkez üyeliğine kadar yükselmişti. Ukrayna sosyalist partisinin gizli toplantılarında, en inanılır adamları arasında aldığı kararlar, Azef kanalı ile d rhal polisin kulağına gitmek-

te idi. Bu suretle çar polisi gerekli karşı tedbirleri alarak, gizli partinin çalışmalarını önleyordu

Çarlığın sosyalistlerle mücadelesinde baş vurduğu ikinci metod da (gizli bir sosyalist) partisi kurmak olmuştur. Çarlık böyle bir gizli parti kurmaktan iki fayda ummuştu :

1 — Sosyalizme yeni gelenlerin, hakiki sosyalist partisine girmelerine mani olmak veya her hangi bir sebeple hakiki parti ile arası açılmış olanları da kendi bünyesine içermek.

2 — Çarlıktaki sosyalistleri parçalamak. Çar polisi bu hususta harekete geçerek Albay Zubatef'i, Papas Godiç'i bu işe memur etmişti. Bu sahte parti Çar polisinin yardımı ve çarlığın geniş para harcaması sayesinde, gizli matbaalar kurdu, profesyonel bir ajitatör (tahrikçi) kadrosu yaptı. Ve Çarlıkta kendine kuvvetli bir taraftar kadrosu yarattı.

Bu suretle çar polisi, ülkesindeki hakiki ve inkılapçı ameleleri öğrendi; bunların kudret ve faaliyet derecesini tesbit etti.

Çarlık artık bu zümrenin yok edilmesi zamanı geldiğini anladığı için, bu sahte parti azalarının çar sarayını basması suretile bunların mitralyöz ateşi altında öldürülmesini uygun buldu.

Papas Godiç vasıtasile bu sahte gizli parti, saraya bir dilekçe sunulacağını üyelerine bildirdi. İşçi sınıfının bilgisiz fakat namuslu çocuklarından mühim bir kısmı bu dilekçeyi saraya vermek vazifesini üzerine aldı.

Daha evvelden tertibat alan çar polisi bunların hepsini mitralyöz ateşi altında Çar sarayı önünde cansız yere serdi. Bunların yekünü bir kaç bin kadardı.

İşte bu vak'adan sonradır ki, Çarlık işçi sınıfı, hakiki sosyalistlerle, polis sosyalistlerini birbirinden ayırmak lüzumunu anladı.

Çarpteki sosyalistler de polis sosyalizminin kucağına düşmemek için ellerinden gelen dikkati gösterdiler.

Liberalizm ve Devletçilik

Millî sınırlarımızı çizmek ve bu hudut içinde müstakillen istihsal yapmak ve millî sanayiimizi kalkındırıp hayat seviyemizi yükseltmek için, istiklâl mücadelemizi yapmıştık.

Netekim Atatürk, «İstiklâlimizin devamı için millî hakimiyetle, iktisadî hakimiyet, paralel olarak yürümelidir» demişti.

İkinci dünya harbi sonrasına kadar bu safha sürdü. Fakat, o zamanlar Faşizm, ikinci dünya harbi ni hazırlarken, içerde oligarşik, tatoliter bir zihniyetin baskısı altında demokrasiyi boğdu. Dış politikasında da, hayat sahası içine soktuğu memleketlere bu zihniyeti aşıladı. İşte bu tesirdir ki, memleketimizde devletçilik uzun zaman bu zihniyetle idare edildi. fakat Faşizm, dünyayı bir mezbahe ve mezbeleğe çevirdikten sonra, batıp gidince, dünyada bir demokrasi havası esmeğe başladı. Liberal iktisat sistemini, dünya çapında tatbik ederek, hegemonyalarını yürütmek isteyen standardize sanayie sahip devletler bu demokrasi havasından faydalanmak için faaliyete geçtiler. Memleketimizde de, bu tempoya ayak uydurmak isteniliyor. Günlük gazete ve mecmualarda, devletçilik aleyhinde yaygara koparılıyor. Memleketimizin durumuna hangisinin daha uygun olduğunu kısaca araştıralım. Niçin Amerika, liberal iktisat sistemine taraftardır? Amerikan sanayii o derece yüksektir ki, pazarlarda

arz ve talep kanununa göre, rakabetten korkusu yoktur.

Standardize sanayiine güvenerek, her rakibi yıldıracığını bilir. Bunun için topladığı milletler arası kongre ve konferanslarda, devletler arası gümrük resmini kaldırtmak için uğraşmaktadır. Gümrük himayesi, Amerikan sanayicilerinin işini bozmaktadır. Çünkü, bizim gibi sanayii geri, küçük devletlerin, dış istismara karşı biricik müeyyidesi gümrük himayesidir. Netekim, sanayii zayıf devletlerin gümrük himayesi karşısında iki dünya harbi arasında fazla istihsal yüzünden doğan iktisadî kriz, dünya çapında açılan rekabetler yüzünden, dampinglere yol açmıştı. Meselâ Japonlar, memleketimize metresi oniki buçuk kuruştan basma satmışlardı. İran pazarlarında kilo ile saat satmışlardı. Bunların ham maddesi, fabrikada imali, işçi ücreti, nakliye masrafı, gümrük rusumu düşünülürse, bir de gümrük rusumu kaldırıldığı zaman ne kadar daha ucuza satılacağı anlaşılır. (Memleketimizde, bu geçici ucuzluğu tek taraflı düşünerek, menfaatini düşünen, yahut bunu bir millî menfaat sanan ahmaklar da eksik değildir.)

Bunun karşısında, millî sanayii tutunabilir mi? Bugün memleketimizin pazarları, bu şekilde ucuz emtea ile doldurulamıyorsa, bunun sebebi, yeni harpten çıkan büyük sanayie sahip devletlerin uğradıkları harp zararları ve harp tamiratı ile meşgul olduklarından. Hele bir kendilerini toparlayıp, harp öncesi şeklindeki hesapsız, kitapsız, plânsız emtea sevkine bir hız verdiler mi, bir sel halinde bu akış millî fabrika ve atölyeleri bastırır ve millî sanayi çarkları dönmez olur.

Dahilde liberalizmin neticelerini harp içinde gördük. Kısmen de olsa başı boş bırakılan ticaret spekülasyonu'na, karaborsacılığa sebep olmuş ve millet soyulmuştu. Harbe giren devletlerin aldıkları tedbir ile yani devlet müdahalesile, hayat pahalılığı yüzde altmış geçmemişken, bizde ortalama, hayat yüzde dört yüz pahalılandı.

Harice karşı devletçi olmak nasıl millî bir menfa-

at icabı ve zaruretse, dahilde de devletçi olmak, millet hesabına bir mecburiyettir.

Yalnız şunu belirtmek lazımdır: Bizde şimdiye kadar tatbik edilen devletçilik sakattır. Bu da liberalizme taraftar olanlara söz söylemek imkânını vermektedir.

Bize bugün, dünya çapında, liberal sistemî tavsiye edenlerin, başında bulunan, Amerikan Reiscumhuru Truman, kendi memleketine gelince bakın, nasıl liberalizmin hilâfına, devletçiliğe baş vurmak zorunda kalıyor.

Vaşington (27) a.a Royter bildiriyor: Trumanın olağanüstü kongrede söyledikleri: «fiyatlar okadar yüksektir ki, geçen sene dar veya mütevazı bütçeli ailelerin, dörtte biri, piyasadan bir çok lüzumlu madde alamaz olmuşlardır. Fiyat yükselmesini kontrol maksadile, 8 maddelik bir program hazırlamıştır.

1 — Olağanüstü gelir vergisinin ihyası. 2 — İstihlak kredilerinde kontrolün, yeniden tesisi. 3 — Banka kredilerinin, tanzimi. 4 — Emtea üzerinde, spekülasyonun bir tüzüğe bağlanması. 5 — Nadir bulunan gıda maddelerinin tevzi tabi tutulması. 6 — Gelir kontrolünün sıkı bir şekilde tatbiki. 7 — İcabında, tevzi sisteminin tatbiki-ne müsaade edilmesi. 8 — Nadir maddelerin ücretlerinin, kontrolüne yetki verilmesi.

Trumanın, zaruret karşısında kaçınmadığı bu durumu, hiç nazarı itibara almadan hemen ertesi gün Cumhuriyet gazetesinde, Ticaret Bakanının, İzmirde söylediği şu beyanat çıkmıştır.

«Bizde kooperatifler devlet kuşuna benziyor. Biz devlet müdahalesinin, ıztıraplarını çekmekteyiz. Mukayeseyi sayın okuyuculara bırakıyoruz.

*** ESKİ SAYILARIMIZ ***

Gazetemizin eski sayılarını elde etmek isteyen okuyucularımız, mektupla 10 kuruşluk posta pulu gönderirlerse adreslerine yollanır. İstanbuldaki okuyucularımız eski sayılarımızı, Ankara caddesi Narlıbahçe sokağında gazetemizin bayii Esat'tan tedarik edebilirler.

GREV

(Başı S. 3 de)

tedir. Sadece mevcut durumun devamı ve muhafazası için yapılan grevlere de menfi grev denir. Taarruz ve müdafaa grevleri arasında da aynı fark vardır.

Grevler gözetdiği maksada ve şumulüne göre de, ayrılabilirler. Mahallî grevler, kısmi grevler, umumi grevler gibi çeşitleri vardır. Mahallî grevler, bir fabrika veya işletmeye inhisar eder. Kısmî grev, bütün bir sanayi koluna mahsus olup, memleketin her tarafında o sanayie tesirini gösterir. Umumi grev, bütün endüstrinin işi durdurması demektir. Böyle bir tedbire baş vurma, mevcut sistemi yıkmak gibi bir tesiri de olabilir. Bir de sempati grevi vardır. Sempati grevi, asıl grev yapanlardan başka, diğer endüstri işçilerinin de bu grevde katılmaları demektir.

Bir de başıboş grev vardır ki, bu da, atılğan bir azınlığın sendika liderlerini ve teşkilât emirlerini dinlemeden ve çoğunluğun yardımı olmadan yapılan grevdir. Dünyanın hemen bütün ileri memleketlerinde grev hakkı kanunlarla kabul edilmiştir. Bizim kanunlarımızda ise grev hakkı henüz tanınmamıştır.

Sayın

Okuyucularımıza

İlk sayımız çıkar çıkmaz, bir çok okuyucularımızdan, gazetemizi daha fazla sayfalı olarak çıkarmamızı isteyen mektuplar aldık. Kıymeli okuyucularımızın bu yakın ilgilerine teşekkür ederiz.

Biz de aynı arzuyu duymaktayız. Maddi darlık ve zorluk yüzünden şimdilik ancak dört sayfalık bir gazete neşredebiliyoruz. Okuyucularımızdan gördüğümüz bu rağbete karşılık, pek yakında ve ilk fırsatta seviz sayfalı ve daha bol ve çeşitli yazılarla (Başdan)

Çıkaracağımızı bildiririz

Başdan